

είχε κάνει... Μιά μονάχα ανάνησι έμενε καθαρή μέσα στη μνήμη του: Μιά πελώρια θυμωσιά από φρέσκο άχυρο, που ήταν άκουμπισμένη στον μεσότοιχο τών άποθηκών του «Μικρού Πύργου» και της γειτονικής άγροικίας.

Είχε σταθή εκεί κάμποσο για να τη θαυμάσει, τόσο όμορφη ήταν. Μά εκείνη τη στιγμή... μήπως του πέρασε απ' τὸ μυαλό καμμιὰ τρομερή σκέψη;... Ναι, βέβαια, μά την έδιωξε άμέσως και έφυγε από εκεί, περπατώντας γοργά.

— Δέν ξέρω... δέν ξέρω... δέν θυμάμαι!... ψιθύριζε.

Μέσα στο περιβάλλο του «Μικρού Πύργου» έν' άταχτο πλήθος στριφογύριζε χωρίς να προσφέρει καμμιὰ υπηρεσία... "Όλοι οί άνθρωποι φωνάζανε μαζί, πηγαίνοντερουσαν, μά απ' αυτή τη φασαρία, δέν έβγαίνε καμμιὰ ώφέλεια.

Οί πυροσβέστες ξαφνιασμένοι δέν άκουγαν καν τις δειλές διαταγές του άρχηγού τους, ένός δυστυχημένου γέρου, που ήταν τρελλός κι' έτρεμε απ' τόν τρομό.

Και ή φλόγες έρριχναν πάνω απ' αυτό τὸ άνθρωπομάζωμα τις κόκκινες άνταύγειές τους.

Τότε ένας άντρας παρουσιάστηκε μέσα σ' αυτήν την άταξία και δεσποζοντας του θορύβου, είπε με μιὰ φωνή, που την επέβαλε σέ όλους:

— Φθάνουν πειά τὰ λόγια!... Οί πυροσβέστες στην άντλία τους, οί άλλοι μαζί με τὰ παιδιά να κάνουν μιὰ άλυσίδα, ως τὸ ποτάμι και να περουν τούς κουβάδες με τὸ νερό από χέρι σέ χέρι... Έμπρός δουλειά!...

Χάρης στην ανθρώπινη άλυσίδα που σχηματίστηκε γρήγορα-γρήγορα, ή άντλία μπόρεσε να πάρη νερό και να δουλέψη. Μά, παρ' όλες τις προσπάθειες, είδαν σέ λίγο ότι ήταν αδύνατο πειά να έντοπίσουν τή φωτιά! "Ό σιτοβολώνας είχε φουντώσει.

Σέ λίγο θάρχιζε να καίγεται και τὸ σπίτι. Πετούσαν κιόλας φύρδην-μίγδην απ' τὰ παράθυρα τὰ έπιπλα...

Οί πυροσβέστες, βλέποντας πως ή προσπάθειές τους πήγαιναν χαμένες, άρχιζαν να χάνουν την ένεργητικότητά τους.

Ήταν ή στιγμή του δισταγμού, που προηγείται του πανικού. "Όλοι άφηναν πειά τὸν άγώνα κατά της φωτιάς, παρ' όλες τις ίκεσίες και την όργη του νέου εκείνου που ζητούσε να γαλθανίση τις χαμένες τους δυνάμεις.

Τότε, ύστερ' από μερικά λεπτά συγχύσεως, είδαν όλοι τὸν ίδιον εκείνο άνθρωπο να σκαρφαλώνη με μιὰ σκάλα στο μέρος της στέγης προς τὸ ύπόστεγο που ή φωτιά δέν τὸ είχε προσβάλλει ακόμα, κι' έπειτα με μιὰ ξύλουργική αξίνα να χτυπή τή στέγη, που τὰ συντρίμια της πετούσαν γύρω...

Τί ήθελε αυτός εκεί; Χωρίς άλλο είχε τὸ τρελλό σχέδιο να σταματήση τή φωτιά... Τί άφροσύνη!... "Ίσως να είχε δικη, αν αυτό γινότανε μιὰ ώρα ναρίτερα κι' αν άλλοι εργάτες άκολουθούσαν τὸ παράδειγμα του. Μά τώρα ήταν πολύ άργά, γιατί κανείς δέν θά πήγαινε να τὸν συναντήση εκεί επάνω.

Δέν εκθέτει κανείς σέ κίνδυνο έτσι ήλίθια τή ζωή του.

Έπειτα, τὸ χοντρὸ δοκάρη της κορυφής, μισανθρακωμένο πειά, υποχώρησε — ίσως μάλιστα έξ αίτίας τών χτυπημάτων του μανιασμένου αυτού ανθρώπου που θαρούσε με την αξίνα του άκατάπαστα — κι' έτσι τὸ κεντρικὸ οίκημα χωρίστηκε απ' τή σιταποθήκη που καιγότανε.

Μέσα σ, ένα τεράστιο θόρυβο συντριμμένων ξύλων, σπασμένων κεραμιδιών, μέσα από τις σπιθες, ή στέγη όλόκληρη της σιταποθήκης θούλιαξε. Έπακολούθησε ένα κύμα από φλόγες, μιὰ σκόνη από φωτιά, που την έσπρωχνε ο άνεμος...

Μά ο «Μικρός Πύργος», τὸ κύριο οίκημα, είχε σωθῆ!...

Τὴν άλλη μέρα μονάχα σκέφτηκαν εκείνον που σαν τρελλός είχε άνεβῆ στη στέγη λίγες στιγμές πριν να θουλιάξη.

Τὸν σκέφτηκαν, όταν ανακάλυψαν μέσα στις τέφρες μιὰ άσημενια ταμπακοθήκη, ή οποία έφερε χαραγμένα σέ μιὰ γωνία της τὰ αρχικά R. N., Ρενέ Ντυφρέν.

Ή άνάκρισις ή οποία έγινε προς ανακάλυψιν τών τυχόν υπευθύνων της πυρκαϊάς, έξακρίθωσε ότι ή φωτιά είχε προέλ-

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένα θαύμα ύπομονής. Τὸ μικρότερο βιβλίο του κόσμου.— Μιὰ σύγκρουσις μεταξύ γυναικός και άνδρός. Ή μυρωδιά τών Εύρωπαίων. Τι λένε σχετικῶς οί Ίάπωνες. κτλ.

Τὸ μικρότερο βιβλίο του κόσμου είνε μιὰ συλλογή ασμάτων τών Βραχμάνων Μαχαρατῶν, και θρίσκειται στο Λονδίνον. Είνε καθ' όλόκληρίαν γραμμένο στην γλώσσα τών Βραχμάνων αυτών και άποτελείται από έκατό φύλλα καμωμένα από ριζόχαρτο. Είνε οκτωγάνου σχήματος και διαστάσεων 12.5 χιλιοστομέτρων, δεμένο με μετάξινο ντύσιμο. Ή μελάνη με την όποία έχει γραφή είνε ωραίου στυλπνού μαύρου χρώματος, κάθε δέ σελίς έχει πορφύρο περιθώριο. Τὸ μικροσκοπικὸ αυτό άριστούργημα φυλάγεται μέσα σ' ένα κομψότατο κουτί που έχει γυάλινο κάλυμμα. Ή προέλευσις του είνε άδηλη. Λέγεται ότι άνηράγη από έναν "Άγγλο στρατιώτη, ο όποιος τὸ έπούλησε στον κ. Πλάνε στο Λονδίνον στον όποιο και άνήκει σήμερα τὸ σπανιώτατο αυτό κειμήλιο.

Ίδου τί φθέγγεται δια τās γυναίκασ ο νευροπαθολόγος Μέμπιους: Ή γυναίκα είνε ύποδεεστέρα του άνδρός ύπό πāsαν έποψιν. Έχει κρανίον σχετικῶς μικρότερον, είνε όλιγώτερον έπιτήδεια του άνδρός για κάθε εργασία ακόμα και... γυναικεία. Ή ήθική της προέρχεται όχι εκ της λογικής, αλλά εκ του αισθήματος. "Ο έρωσ και ή άφοσίωσις της κάμνουν μεν θαύματα, αλλά σπανίως φαίνεται ότι έχει άντίληψιν του δικαίου. Έχει ισχυρὸ μνημονικὸ, άντιλαμβάνεται εύκολα, όχι όμως και πάντοτε. Μπορεί να γίνη σοφή, αλλά καμμιὰ έπιστημονική μέθοδο δε μπορεί κανείς να περιμένη από αυτήν. Ή άνάπτυξις της είνε μεν ταχύτερα του άνδρός, άλλ' ο άνδρας διατηρεί πολὺ περισσότερο άκμαίεσ τις δυνάμεις του από τή γυναίκα.

Κατά τή γνώμη ένός Ίάπωνος Ιατροῦ τούς εύρωπαίους χαρακτηρίζει μιὰ δσμη άνυπόφορη, που διαφέρει πολὺ από τήν δσμη τών κιτρίνων ανθρώπων. Κάθε Ίάπων μπορεί ν' άντιληφθῆ τήν προέγγισι εύρωπαίου μόνον από τήν δσμη αυτήν. Τούτο δε πρέπει να άποδοθῆ στην τροφήν τών εύρωπαίων. Ή κρεωφαγία είνε ή μόνη αίτία του κακοῦ, γνωστοῦ δντος ότι οί Ίάπωνες είνε όλιο σχεδόν φυτοφάγοι. "Ο Ίάπων σοφός προς ένίσχυσιν της γνώμης του αναφέρει μερικους έθνογράφους, οί όποιοι κάμνουν έπίσης λόγο περι της ιδιαιτέρας δσμής τών κατοίκων του Βρούνσβικ, της Σαβοΐας και της Νορμανδίας. "Ωστε λοιπόν άς απέχουμε απ' τὸ κρέαςγια να μην κάνουμε τις μύτεσ τών Ίαπόνων να ύποφέρουν από τήν δυσσομία μας!

θαι απ' τή σιταποθήκη. Χωρίς άλλο ή καταστροφή είχε προέλθει από μιὰ ένωσι (τί άπρονοησία να θάζουν ήλεκτρικὸ μέσ' τις σιταποθήκες! σκεπτόντουσαν οί χωρικοί), ή όποία είχε προσβάλλει τὸ ξερὸ χόρτο. Ή δικαιολογία αυτή ήταν λογική... διέλυε τις άνησυχίες, κι' όλος ο κόσμος τήν παραδέχτηκε.

Και ή συγκίνησις επέρασε σιγά-σιγά. Ή άποθήκες ξαναχτίστηκαν, στο «Μικρὸ Πύργο» διορθώθηκαν ή ζημιές που είχε πάθει, κι' έφτιαξαν καινούργια στολίσματα στα παράθυρά του. Τὸ χωριό, που τὸ είχε σαλέψει για μιὰ στιγμή ο φόβος, ξανάρχισε τήν ησυχη ζωή του και σέ λίγο, κανείς δέν θυμόταν τή φωτιά, που είχε άπειλήσει τήν παλιά κατοικία της οίκογενείας Ντυφρέν, ή όποία σήμερα έχει όλότελα έξαφανισθῆ...

Ή Ρενέ πετάχτηκε επάνω...